

Formanden: Det ærede Medlem brugte det Udtryk, at Medlemmer „drive Gøgl eller Spot“ med Forslaget, men det har det ærede Medlem ingen Begrundelse for.

Kierkegaard: Jeg skal kun i ganske faa Minutter tillade mig at lægge Beslag paa Tingets Opmærksomhed. Det er jo ganske sikkert, som ogsaa den højtærede Justitsminister har antydet, at Folketinget allerede paa et tidligere Tidspunkt har taget Stade overfor Spørgsmaalet: Børns Tobaksrygning, ved netop at henvise det omtalte Andragende til Justitsministerens Overvejelse og derved tilkendegive, at Folketinget ønskede, at der paa dette Omraade blev gjort noget for at hemme det Onde, der har grebet saa stærkt om sig. Det forekommer mig, at Tinget for saa vidt har Grund til at være fornøjet med, at Ministeren saa hurtigt efterkom Opfordringen og allerede nu har lagt et Forslag herom paa Tingets Bord. Imidlertid synes det, som om Lovforslaget har faaet en noget kølig Modtagelse. Det ærede Medlem for Sorø Amts 3die Valgkreds (Lange) som ogsaa det ærede Medlem for Aalborg Amts 3die Valgkreds (J. H. Jensen) have jo talt varmt for Forslaget eller i alt Fald, lad mig sige, for Sagen, men ellers synes det, som om Kølighed nærmest er den Modtagelse, Lovforslaget hidtil har mødt paa sin Vej. Spørger man saa om, hvad Grunden kan være hertil, saa tror jeg at turde sige, at ihvorvel vi alle sammen ere enige om, at Børns Tobaksrygning er en Uting, og vi vistnok alle sammen — maa-ske det ærede Medlem for Maribo Amts 3die Valgkreds (Rørdam) undtagen — ogsaa ere enige om, at det er skadeligt for Børn, saa er netop det Forbud, som ligger i Loven, og det Polititilsyn, som nødvendigvis følger dermed, temmelig sikkert Aarsagen til denne Kølighed. Gennem kommunale Vedtægter søger Lovforslaget jo altsaa at komme Børns Tobaksrygning til Livs, dels ved et Forbud mod Salg af Tobak til disse Mindreaarige og dels ved et Forbud imod, at de paa offentlige Gader og Veje eller paa andre offentlige Steder indenfor Kommunens Grænser vise sig rygende, og ser jeg paa det Maal, Lovforslaget har sat sig, kan jeg ikke andet end sympatisere dermed; thi det er hævet over enhver Tvivl, at Børns Tobaksrygning er skadelig, og at den ogsaa har stor Betydning baade for deres legemlige og moralske Udvikling. Men betragter jeg saa de Veje, som Lovforslaget gaar for at naa

dette Maal, maa jeg desværre bekende, at ogsaa jeg føler en lille Smule Kølighed, men ogsaa kun en lille Smule. Maa jeg dog straks gøre den Bemærkning, at jeg er den højtærede Justitsminister taknemmelig for, at han i rigtig Forstaaelse af, hvor vanskelig Sagen var, har foreslaaet kommunale Vedtægter; thi skulle vi i det hele taget komme ind paa Forbud, saa ere kommunale Vedtægter absolut den eneste mulige farbare Vej.

Jeg nærer imidlertid nogen Frygt for, at hvad man muligvis ved Forbud her kunde naa til Fordel for Børns moralske Udvikling, vilde gaa tabt ad anden Vej. Vi maa nemlig endelig ikke tro, at naar vi føre dette Lovforslag ud i Livet, saa er Tobaksrygning en Ting, som kun hører Fortiden til. Nej ingenlunde. Eksemplets stærke Magt fra de voksne vil gøre, at Ondet gror videre, og jeg tror ogsaa, at det desværre vil gro frodigere. Og jeg er bange for, at det eneste, vi opnaa ved et saadant Forbud, vil ganske sikkert indskrænke sig til, at Børn da give sig til at ryge i Smug. Naar et saadant Lovforbud hænger over deres Hoveder, saa ville de Børn, som nu en Gang ere komne ind paa denne slemme Vane, blive opøvede i fra smaa ligesom — hvad skal jeg kalde det — at knibe uden om Loven, knibe uden om Forbudet, og blive indøvede i dette, som kan være saare farligt: at blæse Loven et Stykke. En Opøvelse heri kunde være mere farlig for Børnenes moralske Udvikling end selve Tobaksrygningen, og det kunde hænde, at det for de unge i Tidens Løb vilde blive meget mere skæbnesvangert. Derfor tror jeg, at man ad Frivillighedens og Overbevisningens Vej lettere naar Maalet. Den højtærede Justitsminister er ikke af samme Mening, men det kunde jo dog være, at naar han ikke har nogen rigtig Tro paa, at Advarsler og Formaninger til Børnene hjælpe syndeligt, han saa alligevel tog fejl. Her er der 2 Faktorer, hvis Hjælp absolut maa paa-kaldes, Hjemmet og Skolen. Der er jo dog ingen, der har større Interesse i at skærme Børnene end netop Hjemmet. Der gives ikke saa arg en Fader, han havde jo gerne en from Søn, siger et gammelt Ordsprog, og blev det først rigtig klart for Fader og Moder, hvor skadelig Tobak er for deres Børn, tvivler jeg ikke om, at de vilde lægge al den Varme, som Overbevisningen herom giver, i deres Advarsler overfor Børnene, og jeg har nu den Tro, at hvor der i Hjemmene kan tales med Varme for at advare Børnene,